

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 339/2017
27.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела обљуба злоупотребом положаја из члана 181. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Јелисавчића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 6/16 од 14.12.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 126/17 од 20.03.2017. године, у седници већа одржаној 27.04.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Јелисавчића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Ужицу К 6/16 од 14.12.2016. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 126/17 од 20.03.2017. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К 6/16 од 14.12.2016. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела обљуба злоупотребом положаја из члана 181. став 2. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, која казна ће се извршити тако што ће окривљени исту издржавати у просторијама у којима станује, без примене мера електронског надзора. Пресудом је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у прописаним случајевима којима се уређује извршење кривичних санкција, а ако самовољно напусти просторије у којима станује и то једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, одбијен је предлог јавног тужиоца за изрицање окривљеном мере безбедности забрана вршења позива вероучитеља. Окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати суду паушални износ од 10.000,00 динара и да суду и Вишем јавном тужилаштву у Ужицу плати друге трошкове кривичног поступка, о чијој висини је одређено да ће суд донети посебно решење, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 126/17 од 20.03.2017. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Ужицу и жалба окривљеног АА и његовог браниоца, а пресуда Вишег суда у Ужицу К 6/16 од 14.12.2016. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Јелисавчић, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, те одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи до доношења одлуке поводом поднетог захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови радње окривљеног погрешно правно квалификовали као кривично дело из члана 181. став 2. КЗ, те да у конкретном случају окривљени није извршио нити обљубу, нити са њом изједначен чин, већ би се у радњама окривљеног евентуално могла стећи обележја кривичног дела недозвољене полне радње. Изнетим наводима, бранилац окривљеног указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Одредбом члана 181. став 2. КЗ прописано је да наставник, васпитач, старалац, усвојилац, родитељ, очух, маћеха или друго лице које злоупотребом свог положаја или овлашћења изврши обљубу или са њом изједначен чин са малолетником који му је поверен ради учења, васпитавања, старања или неге, казниће се затвором од једне до десет година.

Полазећи од наведеног, а имајући у виду да из изреке правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени критичног дана као наставник, злоупотребом свог положаја извршио чин изједначен са обљубом, са малолетником који му је поверен ради учења и васпитања, то по налажењу Врховног касационог суда, из изреке правноснажне пресуде, јасно произилазе сви битни елементи кривичног дела из члана 181. став 2. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, па су стога наводи браниоца окривљеног, да се евентуално може радити само о кривичном делу недозвољене полне радње, у конкретном случају, оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног истиче да је за постојање овог кривичног дела, неопходно да пристанак пасивног субјекта буде изнуђен и у узрочној вези са злоупотребом положаја окривљеног, па како према наводима захтева, у конкретном случају, пристанак оштећеног није био изнуђен, то бранилац сматра да нису остварени сви битни елементи кривичног дела из члана 181. став 2. КЗ, и да је на тај начин учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену доказа од стране нижестепених судова и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, иако формално означава повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић